



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 36/09-51

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť spoločnosti M., a. s., B., zastúpenej advokátkou JUDr. E. P., E. P... s. r. o., P., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. mája 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 123/08 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti M., a. s., na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. mája 2008 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 123/08 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. mája 2008 vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 123/08 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti M., a. s., priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 223,46 € (slovom dvestodvadsaťtri eur a štyridsaťšesť centov), ktoré je Krajský súd v Banskej Bystrici p o v i n n ý vyplatiť na účet spoločnosti E. P..., s. r. o., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 36/09-23 z 10. februára 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti M., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), v časti namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z 22. mája 2008 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 123/08.

Sťažovateľka sa žalobou podanou na Okresnom súde Zvolen (ďalej len „okresný súd“) domáhala voči Slovenskej republike – Ú. náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“). Nesprávny úradný postup, ktorý spôsobil sťažovateľke škodu, mal spočívať v zápise zániku záložného práva k nehnuteľnostiam Správou katastra vo Z. a Správou katastra v D. (ďalej len „orgány správy katastra“) formou záznamu „*v rozpore so zákonom*“.

Konkretizované nehnuteľnosti boli speňažené v konkurznom konaní vedenom voči úpadcovi P., a. s. v konkurze, podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní

v znení platnom a účinnom v čase speňažovania predmetných nehnuteľností (ďalej len „zákon o konkurze“), pričom na nich viazlo záložné právo v prospech právneho predchodcu sťažovateľky. Ten však podľa názoru sťažovateľky nemal v predmetnom konkurznom konaní postavenie oddeleného veriteľa podľa § 28 zákona o konkurze, pretože po prihlásení zabezpečenej pohľadávky v konkurznom konaní správca konkurznej podstaty poprel právo na oddelené uspokojenie. V dôsledku toho *„nemohlo dôjsť k zániku záložného práva podľa § 28 ods. 9 Zákona č. 328/1991 Zb., keďže uvedené ustanovenie sa vzťahuje len na zánik záložného práva oddelených veriteľov“*. Právny predchodca sťažovateľky po popretí pohľadávky podal podľa § 23 ods. 2, 4 a 5 zákona o konkurze incidenčnú žalobu, o ktorej do podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo krajským súdom právoplatne rozhodnuté. Správca konkurznej podstaty predal dotknuté nehnuteľnosti zmluvou o predaji podniku uzavretou 4. júla 2003, pričom vklad vlastníckeho práva k predávaným nehnuteľnostiam bol právoplatne povolený 12. septembra 2003. Zároveň bol záznamom zapísaný zánik záložného práva právneho predchodcu sťažovateľky k prevádzaným nehnuteľnostiam.

O žalobe sťažovateľky na priznanie nároku na náhradu škody vzniknutej v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánov správy katastra okresný súd rozsudkom č. k. 16 C 27/2006-315 z 5. decembra 2007 rozhodol tak, že ju zamietol.

S poukazom na relevantné ustanovenia zákona o konkurze aj zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov okresný súd uviedol, že *„právny predchodca žalobcu Slovenská konsolidačná, a. s. ako konkurzný veriteľ a člen veriteľského výboru súhlasil s predajom podniku úpadcu za najvýhodnejšiu ponuku (strana 10 ods. 3 opatrenia KS č. 25-24 K 86/02-1894), čím zároveň súhlasil s realizáciou svojho záložného práva vzhľadom na v tom čase platné a účinné zákonné ust. § 27 ods. 7 a ods. 13 ZKV. Nemohlo preto dôjsť k vzniku škody tým, že konkurznému veriteľovi zaniklo právo vyjadrovať sa a ovplyvňovať spôsob predaja v konkurznom konaní, ako to namietal žalobca v podanej žalobe... Správa katastra vo Z. preto postupovala v súlade s ust. § 34 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností, podľa ktorého práva k nehnuteľnostiam uvedené v § 1 ods. 1 zákona, vrátane záložného práva, ktoré vznikli, zmenili sa alebo zanikli zo zákona sa do katastra zapisujú záznamom. Keďže v zmysle vyššie citovaných ust. ZKV*

došlo k zániku záložného práva k nehnuteľnostiam priamo zo zákona, bolo povinnosťou Správy katastra vo Z. vymazať záložné právo z katastra nehnuteľností záznamom a vykonať vklad vlastníckeho práva bez tiarch na nadobúdateľa podľa Zmluvy o predaji podniku zo dňa 4. 7. 2003 v znení jej dodatkov.“.

Keďže okresný súd nezistil existenciu základného predpokladu na vznik zodpovednosti štátu za škodu, *„ďalej nevykonával dokazovanie týkajúce sa vzniku prípadnej škody, či jej výšky a žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol“.*

Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie odôvodnené nesprávnymi skutkovými zisteniami okresného súdu na základe ním vykonaných dôkazov, nesprávnym právnym posúdením veci, ako aj inou vadou v konaní, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odôvodneniu rozsudku okresného súdu sťažovateľka vytýkala nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť jeho názoru o zániku záložného práva k predávaným nehnuteľnostiam zo zákona. Zároveň uviedla, že zo samotného popretia práva na oddelené uspokojenie správcom konkurznej podstaty *„nemožno... vyvodit' záver, že predmetná pohľadávka neexistuje, resp. že popretím práva na oddelené uspokojenie pohľadávky táto pohľadávka zanikla“.* Právny názor okresného súdu o zániku záložného práva k predávaným nehnuteľnostiam zo zákona podľa sťažovateľky obsahoval *„znaky nepredvídateľnosti a svojvoľnosti predstavujúce v konečnom dôsledku zásah do práva na súdnu ochranu garantovaného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR“.*

Sťažovateľka ďalej vo svojom odvolaní dôvodila, že *„prvostupňový súd sa... vôbec nevysporiadal s námietkou, ktorú opakovane žalobca vyjadril vo svojich písomných podaniach aj ústne na pojednávaní a to, že § 27 ods. 13 ZKV neupravuje zánik záložných práv, ale len prikazuje správcovi konkurznej podstaty prevádzať majetok nadobudnutý z podstaty bez tiarch po ich vysporiadaní. Táto námietka žalobcu sa obdobne vzťahuje aj na ustanovenie § 27 ods. 7 ZKV, na ktoré, opäť bez bližšieho zdôvodnenia, tiež odkazuje prvostupňový súd pri svojom konštatovaní zániku záložného práva zo zákona. Rozsudok*

je preto v tejto časti nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, a teda má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.“

Nesprávnosť skutkových zistení okresného súdu sťažovateľka videla v tom, že súhlas jej právneho predchodcu s predajom podniku úpadcu, na ktorý poukázal okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku, *«sa týka inej pohľadávky, ktorú si právny predchodca... prihlásil v konkurznom konaní ako pohľadávku prvej triedy bez nároku na oddelené uspokojenie, a to pohľadávka v sume 89.814.327,21 - Sk. Iba v súvislosti s touto pohľadávkou bol právny predchodca... oprávnený vykonávať hlasovacie práva a iné práva konkurzného veriteľa... Z uvedeného konštatovania teda nijako nevyplýva súhlas právneho predchodcu... s „realizáciou svojho záložného práva“ viazaného na pohľadávke v sume 454.194.208,41 Sk, ako sa nesprávne domnieva prvostupňový súd.»*

Napokon v podanom odvolaní sťažovateľka s poukazom na § 22 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení platnom a účinnom v čase vykonania záznamu (ďalej len „katastrálny zákon“) namietala aj postup orgánov správy katastra, ktoré s jej právnym predchodcom nekonali ako s účastníkom katastrálneho konania. V dôsledku nesprávneho výkladu a aplikácie § 27 ods. 13 zákona o konkurze *„aplikácia záznamového konania podľa § 34 a nasl. katastrálneho zákona správou katastra... v predmetnom prípade nemala zákonný podklad“*. Príslušná správa katastra *„na základe návrhu správu konkurznej podstaty vymazali záložné právo právneho predchodcu... bez zákonného dôvodu, a bez toho, aby sa dotknutá osoba (záložný veriteľ), ktorej sa konanie o výmaze záložného práva nepochybne týkalo, mohla k návrhu správcu konkurznej podstaty vyjadriť, a mala príležitosť svoje práva a oprávnené záujmy účinne obhajovať a uplatniť svoje návrhy (§ 3 ods. 2 správneho poriadku)“*.

Krajský súd rozsudkom z 22. mája 2008 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co 123/2008 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Krajský súd zhodnotil právne posúdenie veci okresným súdom ako správne. Navyše zdôraznil, že právny predchodca sťažovateľky nestratil popretím jeho práva na oddelené uspokojenie správcom konkurznej podstaty právny status oddeleného veriteľa, pretože toto právne postavenie je mu dané „splnením zákonných podmienok záložného veriteľa“.

Ustanovenie § 27 ods. 13 zákona o konkurze vyložil krajský súd tak, že „záložné práva oddelených veriteľov zanikajú speňažením zálohu a to bez ohľadu na to, či záložný veriteľ je alebo nie je v plnom rozsahu uspokojený. Týmto je vylúčená aplikácia § 151d ods. 2 OZ, podľa ktorého ak niekto prevezme zmluvne vec, na ktorej viazne záložné právo, pôsobí záložné právo voči nadobúdateľovi. Pri predaji veci správcom spôsobom mimo dražby ide o zmluvný predaj, avšak záložné právo neprechádza na nadobúdateľa v dôsledku osobitnej úpravy záložného práva v ZKV a to s poukázaním na § 66e ods. 2 ZKV, podľa ktorého ustanovenia iných právnych predpisov, ktoré upravujú vzťahy upravené aj týmto zákonom sa na konkurz nepoužijú, ak upravujú tieto vzťahy odlišne od tohto zákona.“.

K postupu orgánov správy katastra krajský súd uviedol, že „v súdenom prípade v rámci konania o návrhu na vklad Správa katastra Z. práva katastra D. nepotrebovali návrh na výmaz záložného práva k nehnuteľnosti, pretože toto zaniklo zo zákona podľa § 27 ods. 13 Zákona o konkurze a vyrovnaní a nie na základe rozhodnutia súdu tak, ako sa mylne domnieva žalobca“.

Sťažovateľka vidí porušenie svojich označených základných práv krajským súdom v tom, že svojím rozsudkom potvrdil nezákonný postup orgánov správy katastra, keď tieto zapísali zánik záložného práva právneho predchodcu sťažovateľky predčasne, pred právoplatným ukončením incidenčného sporu vedeného pred krajským súdom, v ktorom sa rozhoduje, či sťažovateľka „oddeleným veriteľom je alebo nie je“. Podľa sťažovateľky aj konajúce všeobecné súdy mali konanie prerušiť do právoplatného ukončenia incidenčného sporu.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti doručenej ústavnému súdu v podstate zopakovala námietky voči rozsudku okresného súdu i krajského súdu tak, ako ich uviedla v už citovanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu. Znovu tak kritizovala právny názor, podľa ktorého k zániku záložného práva jej právneho predchodcu došlo priamo zo zákona, a v tejto súvislosti zdôraznila, že *„takáto konštrukcia... nemá oporu v skutkovom ani právnom stave veci a odporuje aj všeobecne ustanoveným zásadám nášho právneho poriadku o výkone práv a povinností v súlade s dobrými mravmi a tiež všeobecne ustanoveným zásadám výkladu práva“*. Súčasne sťažovateľka tvrdí, že okresný súd *„v odôvodnení svojho rozhodnutia nedal jasne a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany...“*. Poukázala tiež na nesprávne skutkové zistenia konajúcich súdov, keďže tieto nerozlišovali dve pohľadávky prihlásené v predmetnom konkurznom konaní právnym predchodcom sťažovateľky.

Sťažovateľka s podporou viacerých citovaných rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Českej republiky i ústavného súdu argumentovala aj tvrdením, že *„nesprávnym úradným postupom Úradov došlo k vyvlastneniu majetku právneho predchodcu... (jeho legitímnej nádeje, že v súlade s § 28 ods. 1 a 5 ZKV svoju pohľadávku zabezpečení záložným právom uspokojí z výťažku predaja majetku úpadcu, ktorým bola pohľadávka zabezpečená), a to bez splnenia podmienok ustanovených v článku 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky“*.

Konajúce súdy sa podľa sťažovateľky nezaoberali jej tvrdeniami o odňatí postavenia účastníka katastrálneho konania jej právnemu predchodcovi.

Ústavný súd po čiastočnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie 20. februára 2009 vyzval predsedu krajského súdu na vyjadrenie k vecnej stránke prijatej sťažnosti, na zaslanie súdneho spisu a na oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

V odpovedi doručenej ústavnému súdu 23. marca 2009 predseda krajského súdu vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania v predmetnej veci. Súčasne doručil

ústavnému súdu požadovaný súdny spis a k vyjadreniu priložil vyjadrenie predsedníčky senátu 16 Co, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje. V uvedenom vyjadrení predsedníčka senátu zopakovala dôvody rozhodnutia krajského súdu, pričom formulovala názor, že *„odôvodnenie rozsudku okresného súdu, aj krajského súdu, je dostatočné, pretože so všetkými relevantnými námietkami odvolateľa sa krajský súd náležite vysporiadal“*.

Námietku sťažovateľky smerujúcu k potrebe prerušenia predmetného konania do právoplatného skončenia súvisiaceho incidenčného sporu nepovažuje krajský súd za významnú, a to s poukazom na právny názor už prezentovaný v napadnutom rozsudku, podľa ktorého právny predchodca sťažovateľky a následne i sťažovateľka mali postavenie oddeleného veriteľa bez ohľadu na popretie prihlásenej pohľadávky správcom konkurznej podstaty. Predbežnú otázku, či sťažovateľka *„má status oddeleného veriteľa si preto krajský súd vyriešil sám. Prerúšením konania by pritom vznikli zbytočné prietahy vo veci.“*

Krajský súd vo svojom vyjadrení tiež tvrdil, že zo zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi právnym predchodcom sťažovateľky a sťažovateľkou 23. januára 2004 vyplýva, že sťažovateľka nie je nositeľkou práva na náhradu prípadnej škody z nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Vyjadrenie krajského súdu zaslal ústavný súd 23. marca 2009 právnej zástupkyňi sťažovateľa s možnosťou zaujať stanovisko. Právna zástupkyňa sťažovateľky doručila 6. apríla 2009 ústavnému súdu súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci a 22. apríla 2009 stanovisko, v ktorom k obsahu vyjadrenia krajského súdu opätovne zdôraznila, že interpretácia § 27 ods. 13 zákona o konkurze krajským súdom nie je správna, pričom poukázala na ustanovenia Legislatívnych pravidiel tvorby zákonov schválených uznesením Národnej rady Slovenskej republiky č. 519 z 18. decembra 1996.

K spochybneniu aktívnej legitímácie sťažovateľky krajským súdom právna zástupkyňa uviedla, že krajský súd necitoval príslušné ustanovenie zmluvy o postúpení pohľadávok správne. Účelom tohto ustanovenia *„bolo vytvoriť priestor zmluvne vylúčiť“*

z postúpenia určité existujúce práva zabezpečujúce pohľadávku, napr. ručenie FNM za pohľadávku, čo aj postupca využil. Inak prechádzali všetky práva s pohľadávkou spojené.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Predmetom konania krajského súdu, ktorého výsledkom bol napadnutý potvrdzujúci rozsudok, bolo posúdenie, či skutočnosti predmetného prípadu zakladali nárok sťažovateľky na náhradu škody voči štátu z dôvodu nesprávneho úradného postupu orgánov správy katastra.

Keďže námietky sťažovateľky smerovali voči právnemu záveru krajského súdu vyplývajúcemu z výkladu relevantných ustanovení zákona o konkurze i katastrálneho zákona, pre rozhodnutie o predloženej sťažnosti sa musel ústavný súd zamerať na ústavnú

konformitu interpretácie podanej krajským súdom. Napriek tomu, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, v danom prípade bolo k prieskumu zvoleného výkladu nevyhnutné pristúpiť, pretože sťažnostné námietky i prílohy sťažnosti naznačovali, že sťažovateľkino základné právo na súdnu ochranu nachádzalo okrem iného svoje vyjadrenie aj v požiadavke ústavne súladného výkladu jednotlivých ustanovení katastrálneho zákona vo väzbe na postup predpísaný zákonom o konkurze.

To si vyžadovalo v prvom rade hlbší rozbor dotknutých právnych inštitútov regulovaných v katastrálnom zákone s nadväznosťou na podstatu a účel relevantných právnych inštitútov konkurzného práva. Ústavný súd sa pritom zaoberal výlučne pohľadávkou právneho predchodcu sťažovateľky na oddelené uspokojenie prihlásenou v sume 454 194 208,41 Sk, pretože spornou nebola otázka posudzovania pohľadávky bez nároku na oddelené uspokojenie prihlásenej v sume 89 814 327,21 Sk.

Podľa § 1 ods. 1 katastrálneho zákona kataster nehnuteľností (ďalej len „kataster“) je geometrické určenie, súpis a popis nehnuteľností. Súčasťou katastra sú údaje o právach k týmto nehnuteľnostiam, a to o vlastníckom práve, záložnom práve, vecnom bremene, práve zodpovedajúcom vecnému bremenu a o predkupnom práve, ak má mať účinky vecného práva, a o iných právach a povinnostiach z vecného bremena, ak boli zriadené ako vecné práva k nehnuteľnostiam, ako aj o právach vyplývajúcich zo správy majetku štátu, zo správy majetku obcí, o nájomných právach k pozemkom, ak nájomné práva trvajú alebo majú trvať najmenej päť rokov (ďalej len „právo k nehnuteľnosti“).

Podľa § 22 ods. 1 katastrálneho zákona v katastrálnom konaní sa zapisujú práva k nehnuteľnostiam, rozhoduje sa o určení priebehu hranice pozemkov, o zmenách hraníc katastrálnych území, o prešetrovaní zmien údajov katastra, o oprave chýb v katastrálnom operáte a o obnove katastrálneho operátu.

Podľa § 22 ods. 5 katastrálneho zákona v katastrálnom konaní sa postupuje podľa všeobecných predpisov o správnom konaní, ak tento zákon alebo iný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 28 ods. 1 katastrálneho zákona práva k nehnuteľnostiam zo zmlúv uvedené v § 1 ods. 1 sa zapisujú do katastra vkladom, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 28 ods. 2 katastrálneho zákona práva k nehnuteľnostiam uvedené v § 1 ods. 1 vznikajú, menia sa alebo zanikajú vkladom do katastra, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 34 ods. 1 katastrálneho zákona práva k nehnuteľnostiam uvedené v § 1 ods. 1, ktoré vznikli, zmenili sa alebo zanikli zo zákona, rozhodnutím štátneho orgánu, príklepom licitátora na verejnej dražbe, vydržaním, prírastkom a spracovaním, práva k nehnuteľnostiam osvedčené notárom, ako aj práva k nehnuteľnostiam vyplývajúce z nájomných zmlúv, zo zmlúv o prevode správy majetku štátu alebo z iných skutočností svedčiacich o zverení správy majetku obce sa do katastra zapisujú záznamom, a to na základe verejných listín a iných listín.

Podľa § 34 ods. 3 katastrálneho zákona na vykonanie záznamu sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona o konkurze majetok podliehajúci konkurzu tvorí konkurznú podstatu (ďalej len „podstata“).

Podľa § 6 ods. 2 zákona o konkurze podstatu tvoria veci, byty a nebytové priestory, práva a iné majetkové hodnoty (ďalej len „majetok“), ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu, a majetok, ktorý dlžník nadobudol počas konkurzu, ako aj majetok, ktorým dlžník zabezpečil svoj záväzok.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o konkurze účastníkmi konkurzu sú veritelia, ktorí podali návrh na vyhlásenie konkurzu, veritelia, ktorí prihlásili svoje pohľadávky podľa § 20 (ďalej len „konkurzní veritelia“), a dlžník.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o konkurze súd zvoláva schôdzu konkurzných veriteľov, ak je to potrebné na zistenie ich stanovísk potrebných na ďalšie vedenie konkurzu, a riadi jej rokovanie... Schôdza konkurzných veriteľov najmä schvaľuje návrh na ustanovenie nového správcu, postup správcu pri speňažovaní podstaty (ďalej len „plán speňaženia“), prípadne čiastočný plán speňaženia, udelenie príklepu pri dražbe majetku a volí veriteľský výbor.

Podľa § 10 ods. 2 zákona o konkurze na platnosť uznesenia a na voľby veriteľského výboru je potrebná prostá väčšina hlasov počítaná podľa výšky pohľadávok...

Podľa § 10 ods. 3 zákona o konkurze hlasovať môžu len konkurzní veritelia, ktorých pohľadávka bola zistená. Súd rozhodne, či môžu hlasovať aj konkurzní veritelia, ktorých pohľadávka nebola ešte zistená, je sporná, prípadne podmienená. Proti rozhodnutiu súdu o hlasovacom práve nie je prípustný opravný prostriedok.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o konkurze veritelia dlžníka prihlásia svoje pohľadávky v lehote určenej v uznesení o vyhlásení konkurzu, a to aj vtedy, keď sa o nich vedie súdne alebo iné konanie podľa osobitných predpisov; to sa vzťahuje aj na veriteľov, ktorí podali návrh na vyhlásenie konkurzu. V prihláške uvedú číselne výšku pohľadávky, jej príslušenstva, skutočnosti, na ktorých sa prihláška zakladá, aké poradie pre svoju pohľadávku požadujú a skutočnosti, ktorými môže byť pohľadávka preukázaná. Súčasne uvedú, či si uplatňujú oddelené uspokojenie (§ 28) s presným označením vecí, na ktorú sa viaže právo oddeleného uspokojenia.

Podľa § 21 ods. 2 zákona o konkurze úpadca aj konkurzní veritelia môžu popierať právny dôvod, výšku aj poradie všetkých prihlásených pohľadávok...

Podľa § 23 ods. 1 zákona o konkurze pohľadávka sa pokladá za zistenú, ak ju nepoprel správca ani žiaden z konkurzných veriteľov. Popretie pohľadávky úpadcom sa poznamená v zozname prihlášok, ale nemá pre zistenie pohľadávky význam.

Podľa § 24 zákona o konkurze správca je oprávnený najneskôr do skončenia prieskumného pojednávania poprieť právny dôvod alebo výšku alebo poradie pohľadávky prihlásenej konkurzným veriteľom.

Podľa § 27 ods. 1 zákona o konkurze podstatu možno speňažiť predajom na dražbe (§ 27a) alebo predajom mimo dražby.

Podľa § 27 ods. 3 zákona o konkurze predaj mimo dražby uskutoční správca so súhlasom súdu a za podmienok určených schôdzou konkurzných veriteľov. Majetok možno predať mimo dražby aj za sumu nižšiu, ako je určená hodnota, alebo za cenu zistenú podľa cenových predpisov...

Podľa § 27 ods. 8 zákona o konkurze správca speňažuje podstatu na základe plánu speňaženia schváleného schôdzou konkurzných veriteľov. Plán speňaženia, ktorý obsahuje spôsob speňaženia podľa odsekov 1 a 11 a podmienky predaja mimo dražby, správca predloží súdu najneskôr 15 dní pred schôdzou konkurzných veriteľov, na ktorej sa má schváliť. Podmienky predaja mimo dražby obsahujú najmä spôsob zverejnenia ponukového konania, označenie predmetu predaja mimo dražby a určenie lehoty, do ktorej sa ponuky zasielajú, kritériá, podľa ktorých sa ocenenie vykonáva, a určenie zodpovednej osoby za vyhodnotenie ponúk a určenie času, keď sa vyhodnotenie ponúk vykoná.

Podľa § 27 ods. 13 zákona o konkurze majetok nadobudnutý z podstaty sa prevádza bez tiarch na ňom viaznucich s výnimkou vecných bremien a nájmu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 28 ods. 1 zákona o konkurze veritelia pohľadávok, ktoré boli zabezpečené záložným právom alebo zádržným právom alebo obmedzením prevodu nehnuteľností

alebo zabezpečovacím prevodom práva (ďalej len „oddelení veritelia“), majú právo, aby ich pohľadávka bola uspokojená z výťažku predaja majetku...

Podľa § 28 ods. 9 zákona o konkurze záložné práva oddelených veriteľov zanikajú speňaním zálohu.

Ústavný súd napriek viacerým námietkám sťažovateľky za zásadnú považoval námietku týkajúcu sa aplikácie ustanovenia § 34 ods. 1 katastrálneho zákona na skutkové okolnosti speňazovania majetku v konkurznom konaní, v ktorom mala sťažovateľka, resp. jej právny predchodca, postavenie oddeleného veriteľa. Orgány správy katastra totiž formuláciu „práva k nehnuteľnostiam uvedené v § 1 ods. 1, ktoré vznikli, zmenili sa alebo zanikli zo zákona“ interpretovali tak, že zánik záložného práva oddeleného veriteľa v dôsledku speňazenia majetku tvoriaceho súčasť podstaty v konkurznom konaní je zánikom záložného práva „zo zákona“. Vychádzali pritom predovšetkým z § 27 ods. 13 a § 28 ods. 9 zákona o konkurze. Tento výklad akceptoval aj okresný súd a krajský súd pri rozhodovaní o nároku sťažovateľky na náhradu škody.

1. Ústavný súd je toho názoru, že ak podľa právnej normy vznik, zmena alebo zánik právneho vzťahu (napríklad aj zánik vecného práva k cudzej veci) nastáva „zo zákona“, potom na to, aby nastali zamýšľané právne účinky postačuje buď samotná účinnosť, prípadne strata účinnosti príslušnej právnej normy, alebo k účinnej právnej norme musí pristúpiť objektívna právna skutočnosť, teda právna skutočnosť nezávislá od vôle účastníkov dotknutého právneho vzťahu. V prvom prípade dochádza ku vzniku, zmene alebo zániku právneho vzťahu výlučne na podklade nadobudnutia účinnosti alebo straty účinnosti zákonnej právnej normy (typickým príkladom bol prechod vlastníctva niektorých vecí z vlastníctva štátu do vlastníctva vyšších územných celkov podľa § 3 a nasledujúcich v spojení s § 12 a § 12a zákona č. 446/2001 Z. z. o majetku vyšších územných celkov v znení neskorších predpisov). V okolnostiach sťažovateľkinej kauzy však nešlo o právne následky v dôsledku nadobudnutia alebo straty účinnosti právnej normy. Druhý prípad má na mysli viazanosť dispozície zákonnej právnej normy na právnu skutočnosť objektívneho charakteru (príkladom je nadobudnutie majetku poručiteľa dňom jeho smrti, prípadne

právny následok plynutia času), ktorú účastníci právnych vzťahov subjektívne nemôžu ovplyvniť.

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že v posudzovanom prípade došlo k zániku záložného práva právneho predchodcu sťažovateľky na základe uzavretia zmluvy o predaji podniku zo 4. júla 2003 medzi správcom konkurznej podstaty a nadobúdateľom podniku. Ústavný súd konštatuje, že právny následok zániku záložného práva oddeleného veriteľa (§ 28 ods. 9 zákona o konkurze) aj právny následok zániku tiarch spočívajúcich na majetku tvoriacom súčasť podstaty (§ 27 ods. 13 zákona o konkurze) viaže zákon o konkurze na speňaženie predmetného majetku prevodom vlastníckeho práva na iný subjekt. Prevod (nie prechod) vlastníckeho práva nie je objektívnou právnou skutočnosťou, pretože k nemu dochádza na základe právneho úkonu (uzavretie zmluvy o predaji majetku), ktorý je prejavom vôle kontrahentov a má tak subjektívny charakter. Ani skutočnosť, že oddelený veriteľ nie je zmluvnou stranou, nemôže viesť k záveru o zániku jeho záložného práva na základe objektívnej právnej skutočnosti, teda „zo zákona“.

Ústavný súd si je vedomý, že odlišná interpretácia, ktorú využili orgány správy katastra a následne i okresný súd a krajský súd, sama osebe nemusí znamenať porušenie ústavou garantovaných základných práv subjektu nachádzajúceho sa v právnej pozícii oddeleného veriteľa podľa zákona o konkurze. Ústavný súd už totiž judikoval, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (*mutatis mutandis*, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). V predmetnom prípade však interpretácia, z ktorej vychádzali orgány správy katastra i konajúce súdy, dosiahla ústavne relevantnú úroveň. Dôvody tohto záveru ústavný súd uvádza ďalej.

2. Už citované ustanovenia zákona o konkurze dokazujú, že snahou zákonodarcu bolo dôsledne zabezpečiť realizáciu práva konkurzného veriteľa vyjadrovať sa k priebehu konkurzného konania i k postupu speňažovania majetku tvoriaceho podstatu. Zákon o konkurze umožňuje konkurzným veriteľom vyjadriť sa ku skutočnostiam priamo súvisiacim so speňažovaním majetku na schôdzi konkurzných veriteľov. Ide o kolektívny orgán vytvárajúci jednotlivým konkurzným veriteľom priestor na zaujatie stanovísk k priebehu konkurzu. Stanoviská konkurzných veriteľov sú formalizované v uzneseniach schôdze konkurzných veriteľov záväzných pre správcu konkurznej podstaty, a to obzvlášť pri plnení plánu speňaženia (§ 27 ods. 3 a 8 zákona o konkurze). Takáto konštrukcia je celkom logická, keďže od kvality speňaženia majetku tvoriaceho podstatu závisí úroveň uspokojenia prihlásených pohľadávok konkurzných veriteľov, čo je hlavný cieľ celého konkurzu.

Z ustanovenia § 10 ods. 3 prvej vety zákona o konkurze ale vyplýva, že hlasovať na schôdzi konkurzných veriteľov môžu len konkurzní veritelia, ktorých pohľadávka bola zistená. Zároveň podľa § 23 ods. 1 prvej vety zákona o konkurze pohľadávka sa pokladá za zistenú, ak ju nepoprel správca ani žiaden z konkurzných veriteľov.

Právny predchodca sťažovateľky mal v predmetnom konkurznom konaní postavenie oddeleného veriteľa (a tým aj konkurzného veriteľa), avšak jeho riadne prihlásená pohľadávka bola popretá správcom konkurznej podstaty, v dôsledku čoho sa nepovažovala za zistenú, a tak nemohol realizovať svoje právo hlasovaním sa vyjadriť okrem iného aj k otázke speňaženia majetku tvoriaceho súčasť podstaty, na ktorom viazlo záložné právo ako prostriedok zabezpečenia jeho pohľadávky voči úpadcovi. Aj keď sa právny predchodca sťažovateľky domáhal na súde 21. novembra 2002 tzv. incidenčnou žalobou určenia svojho práva, konanie o jeho žalobe nebolo ukončené do uskutočnenia predaja majetku zabezpečujúceho jeho pohľadávku. Možno tak uzavrieť, že právny predchodca sťažovateľky od popretia ním prihlásenej pohľadávky až do momentu speňaženia majetku tvoriaceho súčasť podstaty, ktorým bola zabezpečená jeho pohľadávka, nemal v dôsledku uplatnenia už citovaných ustanovení zákona o konkurze možnosť právne kvalifikovaným spôsobom zaujať stanovisko k speňaženiu predmetného majetku. Takto zistený skutkový

stav môže vyvolávať pochybnosti o správnom postupe správcu konkurznej podstaty i konkurzného súdu v danom konkurznom konaní, avšak vzhľadom na viazanosť ústavného súdu sťažnostným petitom (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) ústavný súd o tejto otázke nie je oprávnený rozhodovať.

3. Podľa názoru ústavného súdu práve okolnosti priebehu konkurzného konania (uvedené v bode 2 tohto odôvodnenia), ktorého účastníkom bol právny predchodca sťažovateľky ako konkurzný veriteľ a oddelený veriteľ, mali byť vodidlom pre orgány správy katastra pri výklade pojmu „zo zákona“ použitého v § 34 ods. 1 katastrálneho zákona. V dôsledku aplikácie tohto ustanovenia na okolnosti predmetného prípadu totiž orgány správy katastra vyznačili zánik záložného práva právneho predchodcu sťažovateľky formou záznamu, teda postupom, na ktorý sa podľa § 34 ods. 3 katastrálneho zákona nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Právny predchodca sťažovateľky tak ani v tomto prípade nemohol mať možnosť vyjadriť sa k okolnostiam majúcim bezprostredný vplyv na zánik jeho záložného práva k nehnuteľnostiam tvoriacim súčasť podstaty.

Záznam podľa § 34 katastrálneho zákona má evidenčný, nie konštitutívny charakter (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. septembra 2002 vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 7 SŽ 48/02). Záznam tak len eviduje zmenu práva k nehnuteľnosti, ktorá už nastala. K zániku záložného práva právneho predchodcu sťažovateľky však s ohľadom na argumenty uvedené v bode 1 odôvodnenia tohto nálezu nedošlo podľa názoru ústavného súdu „zo zákona“, ale vkladom vlastníckeho práva k založeným nehnuteľnostiam do katastra v prospech kupujúcich na základe zmluvy o predaji podniku uzavretej 4. júla 2003 (§ 28 ods. 2 katastrálneho zákona). Nesprávny úradný postup orgánov správy katastra teda spočíval v tom, že v konaní o vklade, ktorého výsledkom bolo nadobudnutie vlastníckeho práva k založeným nehnuteľnostiam kupujúcimi, nekonali s právnym predchodcom sťažovateľky ako s účastníkom konania [§ 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov v spojení s v tom čase účinným § 22 ods. 3 a § 30 ods. 1 katastrálneho zákona]. Ak by orgány správy katastra boli pri vklade vlastníckeho práva k predmetným

nehnuteľnostiam postupovali voči právnenému predchodcovi sťažovateľky podľa ustanovení § 28 a nasledujúcich katastrálneho zákona (ustanovenia o vklade), mal by právny predchodca sťažovateľky možnosť vyjadriť sa k okolnostiam prevodu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, tým právne relevantným spôsobom ovplyvniť výsledok konania o vklade, a teda aj účinne brániť svoje práva vyplývajúce z postavenia oddeleného veriteľa.

Orgány správy katastra uplatnili nesprávny výklad dotknutých ustanovení právnych predpisov a všeobecné súdy konajúce o uplatnenom nároku sťažovateľa na náhradu škody striktno formalistickým prístupom uvedený nesprávny výklad potvrdili. To malo za následok akceptáciu stavu, keď ku skutočnostiam rozhodným pre zánik svojho záložného práva sa právny predchodca sťažovateľky nemal možnosť vyjadriť počas celého priebehu speňažovania sporného majetku v konkurznom konaní a následne ani v správnom konaní o povolení vkladu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam majúceho za následok zánik jeho záložného práva.

Podľa názoru ústavného súdu došlo v posudzovanej kauze k výraznému zásahu do práva právneho predchodcu sťažovateľky ako oddeleného veriteľa na uspokojenie jeho záložným právom zabezpečenej a riadne prihlásenej pohľadávky, v dôsledku čoho sa tiež nerešpektovalo osobitné postavenie oddeleného veriteľa v konkurznom konaní a obzvlášť pri speňažovaní majetku. Takýto závažný zásah je ústavne neakceptovateľný a v sťažovateľkinej kauze sa prejavil v interpretácii ustanovení katastrálneho zákona a zákona o konkurze, ktorá je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy), čo malo vzhľadom na okolnosti posudzovaného prípadu za následok i porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu. Aj keď už ústavný súd naznačil, že pochybenia signalizoval i postup správcu konkurznej podstaty a konkurzného súdu v konkurznom konaní, nemožno v tejto súvislosti opomenúť nedostatky v postupe orgánov správy katastra, ktoré sa tiež podieľali na nastolení ústavne neželaného právneho stavu. Keďže krajský súd v konaní o uplatnenom nároku na náhradu škody nekorigoval ústavne nekonformné právne názory, ústavný súd dospel k záveru

o porušení základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, i jej práva na spravodlivé súdne konanie, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

V ďalšom konaní krajského súdu bude jeho úlohou opätovne prerokovať sťažovateľkou uplatnený nárok na náhradu škody. Bude pritom povinný posúdiť postup orgánov správy katastra pri povoľovaní vkladu vlastníckeho práva k založeným nehnuteľnostiam v súlade s právnymi názormi vyslovenými ústavným súdom v odôvodnení tohto nálezu. Následne bude úlohou krajského súdu posúdiť sťažovateľkou uplatnený nárok na náhradu škody aj z hľadiska splnenia ďalších podmienok (hmotno-právnych i procesno-právnych) zakotvených zákonom o zodpovednosti za škodu tak, aby rozhodnutie o odvolaní napĺňalo požiadavky ústavne akceptovateľnej kvality poskytovanej súdnej ochrany.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľky garantovaného jej čl. 46 ods. 1 ústavy i o porušení jej práva na spravodlivé súdne konanie, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 150 000 000 Sk (po prepočte 4 979 087,83 €). Túto svoju žiadosť sťažovateľka v sťažnosti bližšie nezdôvodnila, hoci jej to zákon o ústavnom súde v § 50 ods. 3 ukladá.

Z citovaného textu ústavy vyplýva, že toto zadosťučinenie sa môže, ale nemusí priznať. Ústavný súd je toho názoru, že takéto zadosťučinenie je namieste tam, kde nie je možné dosiahnuť a dovíšiť ochranu porušeného základného práva iným, ústavne a zákonne upraveným spôsobom (napr. III. ÚS 278/05). Podľa názoru ústavného súdu je ochrana základného práva sťažovateľky účinne poskytnutá tým, že o ňou uplatnenom nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánov správy katastra bude krajský súd opätovne konať, a to v súlade s právnymi názormi ústavného súdu zabezpečujúcimi rešpektovanie požiadavky ústavne konformného výkladu ustanovení právnych predpisov relevantných na posúdenie žalovaného nároku. Preto, berúc do úvahy i skutočnosť, že rešpektovanie právnych názorov ústavného súdu nemusí nevyhnutne viesť k úspechu sťažovateľky v predmetnom súdnom konaní, ústavný súd návrhu sťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevyhovel.

IV.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľka si v sťažnosti uplatnila trovy konania v sume 625 680 Sk.

Vyčíslenie trov právneho zastúpenia obsiahnuté v predloženej sťažnosti naznačuje, že pri výpočte trov sťažovateľka vychádzala z hodnoty sporu v konaní pred všeobecnými súdmi. Ústavný súd zdôrazňuje, že predmet konania pred ústavným súdom nie je totožný s predmetom konania pred všeobecným súdom, v rámci ktorého sťažovateľ namieta

porušenie svojich základných práv a slobôd. Predmet konania pred ústavným súdom (ochrana porušených základných práv a slobôd) nie je oceneľný v peniazoch.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky tak ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Úkony právnej služby boli vykonané v roku 2008. Základná tarifa podľa ustanovení § 11 ods. 2 vyhlášky predstavuje 1/6 z výpočtového základu (§ 1 ods. 3 vyhlášky, t. j. zo sumy 19 056 Sk pre úkony v roku 2008), čo predstavuje za jeden úkon v roku 2008 odmenu v sume 105,42 € (3 176 Sk) a k tomu režijný paušál v sume 6,31 €.

S poukazom na výsledok konania priznal ústavný súd sťažovateľke nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2008 (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie – sťažnosť). Vyjadrenie právnej zástupkyne sťažovateľky doručené ústavnému súdu 22. apríla 2009 hodnotí ústavný súd ako neprinášajúce žiadne nové skutočnosti či právne názory, ktoré mohli mať vplyv na rozhodnutie ústavného súdu, preto celková suma priznaných trov konania predstavuje 223,46 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2009